

ОПРЕДЕЛЕНИЕ

гр. София, 07.08.2019г.

АПЕЛАТИВЕН СПЕЦИАЛИЗИРАН НАКАЗАТЕЛЕН СЪД,
четвърти въззивен състав, в закрито заседание на седми август през две
хиляди и деветнадесета година в състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ: ВЕСЕЛИНА ВЪЛЕВА
ЧЛЕНОВЕ: ЕМИЛИЯ ПЕТКОВА
ВЕНЕЛИН ИВАНОВ

като разгледа докладваното от съдия Петкова ВНЧД №403 по описа
на АСНС за 2019г. и за да се произнесе, съобрази следното:

Производството е по Глава 22 НПК.

Образувано е по частна жалба на адв. П.Ч. – защитник на
подсъдимия Д.А.А., срещу протоколно определение от 24.07.2019г. на
СНС, 12-ти състав, по НОХД №2619/2018г., с което, на основание и по
реда на чл.309 ал.1 НПК, след постановяване на същата дата на осъдителна
присъда, с която е признан за виновен подс. А. и му е наложил наказание
лишаване от свобода за срок от 3 (три) години и 5 (пет) месеца за
престъпление по чл. 354а ал.1 вр. с чл. 20 ал.2 от НК, предвидено за
изтърпяване при първоначален строг режим, първоинстанционният съд е
ПОТВЪРДИЛ изпълняваната до момента от Д.А. мярка за неотклонение
„Задържане под стража“.

С въззивната частна жалба защитникът на подс. А. претендира
отмяна на протоколното определение на СНС от 24.07.2019г. по чл. 309
ал.1 от НПК, в частта му, в която е потвърдена най-тежката мярка за
неотклонение на подзащитния му, респ. – изменение на мярката в по-лека.

Второинстанционният съдебен състав счита, че частната жалба на
адв. Ч. в конкретната хипотеза, се явява НЕДОПУСТИМА, поради което
следва да бъде оставена без разглеждане, а въззивното производство по
ВНЧД №403/2019г. да бъде прекратено.

Правната норма на чл. 309 ал.6 от НПК предвижда възможност за
въззивно обжалване само и единствено на определенията на
първостепенния съд, постановени в хипотезите, описани от законодателя в
разпоредбите на чл. 309 ал.2 – ал.5 от НПК.

Законът урежда специфични правомощия на съда, при преценка на
предпоставките за изменение на прилаганите до момента мерки за
неотклонение и другите мерки за процесуална принуда срещу
обвиняемите/подсъдимите в конкретна процесуална фаза.

Предвидената от законодателя възможност за въззивен контрол на първоинстанционно съдебно определение по реда на чл.309 ал.6 НПК, се отнася до съдебен акт, постановен на основание на една от четирите хипотези, визирани в алинеи от втора до пета на чл.309 НПК, а именно - когато съдът е изменил или отменил прилаганите до момента мерки за неотклонение (и други мерки за процесуална принуда).

В конкретния случай, с протоколното определение от 24.07.2019г. на СНС, 12-ти състав по НОХД №2619/2018г., произнесено по реда на чл.309 ал.1 НПК, след постановена присъда, първоинстанционният съд не е изменил или отменил прилаганата до момента мярка за неотклонение спрямо подс. Д.А., а я е потвърдил, на основание чл. 309 ал.1 от НПК. В тази хипотеза НПК не допуска възможност за въззивен контрол на съдебния акт, поради което конкретното атакувано определение от 24.07.2017г. не подлежи на обжалване пред въззивния съд.

Съгласно нормата на чл.341 от НПК, проверката от въззивния съд на определения и разпореждания на първата инстанция, е изрично регламентирана. По реда на Глава XXII от НПК подлежат на контрол само определенията и разпорежданията, за които това е изрично предвидено в Наказателно-процесуалния кодекс (чл. 341, ал. 2 НПК). Съдържанието на ал.3 на чл.341 от НПК, на свой ред, императивно изключва възможността определения и разпореждания, извън тези, обхванати от ал.1 и ал.2 на същата разпоредба, да бъдат проверявани отделно от съдебния акт по същество. Определението на първоинстанционния съд, с което е потвърдена прилаганата до момента мярка за неотклонение срещу подсъдимия, не подлежи на самостоятелна въззивна проверка, отделно от присъдата, поради което, независимо от обстоятелството, че се касае за мярка за неотклонение „Задържане под стража“, по този специален процесуален ред първоинстанционното определение не може да бъде обект на контролно въззивно производство, поради което частната жалба на адв. Ч. следва да бъде оставена без разглеждане. Това не засяга правата на защита на въззивния жалбоподател, тъй като той във всеки момент може да поиска изменение на изпълняваната спрямо него мярка за неотклонение по общия ред на чл.270 НПК.

Водим от горното и на основание чл.341 ал.3 НПК, Апелативният специализиран наказателен съд, 4-ти въззивен състав

О П Р Е Д Е Л И:

ОСТАВЯ БЕЗ РАЗГЛЕЖДАНЕ, като недопустима, частната жалба на адв. П.Ч.– защитник на подс. Д.А.А., против протоколно определение от 24.07.2019г. по НОХД №2619/2018г. на СНС, 12-ти състав, с което на основание чл.309 ал.1 НПК е потвърдена прилаганата до момента спрямо подсъдимия мярка за неотклонение „Задържане под стража“.

ПРЕКРАТЯВА ПРОИЗВОДСТВОТО по ВНЧД №403/2019г. по описа на АСНС.

Определението е окончателно и не подлежи на касационно обжалване и протестиране.

ПРЕДСЕДАТЕЛ:

ЧЛЕНОВЕ: 1.

2.